

Kazimierz Buszydlik

Graboszyce, gm. Wadowice, woj. bielsko-bialskie

Informator Archeologiczny : badania 10, 303-304

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

częściowo był zadaszony. Zlokalizowano także wejście i ujście młynówek oraz miejsce posadowienia młota kruszącego urobek. Stan zachowania konstrukcji drewnianych był bardzo zły, gdyż całą powierzchnię pokrywał gęsty kożuch roślinności, wśród której nie zauważono tak typowo synantropijnych roślin jak *rumex alpinus*, występowanie zaś *urtica dioica* oraz *rubus idaeus* stwierdzono tylko sporadycznie.

Badania będą kontynuowane.

GRABOSZYCE, gm. Wadowice
woj. bielsko-bialskie

P.P. Pracownie Konserwacji
Zabytków - Pracownia
Archeologiczno-Konserwa-
torska Oddziału w Krakowie

Badania prowadził mgr Kazimierz Buszydlík. Finansował WKZ w Bielsku-Białej. Trzeci sezon badań. Dwór obronny z XVI-XX w.

Kontynuowano badania archeologiczne bezpośrednio obok dworu. W trzech przebadanych narożnikach budynku /z wyjątkiem narożnika południowo-wschodniego/, odkryto fragmenty kamiennych założeń architektonicznych na planie kwadratu o boku 4,5 m, otaczających poszczególne narożniki dworu. Korony murów, o szerokości 55-65 cm odkryto na głębokości 2,3 - 2,6 m. Wewnątrz jednej konstrukcji, w narożniku północno-zachodnim, na głębokości 5,3 m odsłonięto ceglana posadzkę. Opisane konstrukcje zasypane były warstwą gruzu z próchnicą, w której znajdował się materiał z okresu XVI-XVII wieku.

Odkryte konstrukcje architektoniczne można uznać za fundamenty alkierzy narożnych dworu, które w wyniku zmiany koncepcji planu budowy dworu nie zostały nigdy w pełni zrealizowane. Badania ich nie zostały zakończone. Ponadto dokończono przekrój archeologiczny południowego stoku wzgórza, na którym stoi dwór, od południowej elewacji budynku do zewnętrznego brzegu fosy. Wykonano też przekrój fosy po stronie wschodniej. Wyniki badań potwierdziły wcześniejsze wnioski, że wzgórze zostało znacznie podwyższone i nadsypane w dolnej części stoku, a powierzchnia stoku wyrównana w okresie budowy dworu lub tuż przed budową. U podnóża stoku na głębokości 2,5 m odkryto kamienny mur oporowy o szerokości korony 60 cm. Odsłonięto go u podnóża południowego i wschodniego stoku wzgórza. Badania fosy potwierdziły tezę o istnieniu wokół dworu fosy suchej, raczej płytkiej, być może okresowo nawadnianej. Nie stwierdzono istnienia kamiennego ocembrowania fosy. W wyniku badań przy wejściu do południowo-wschodniej poterny prowadzącej z piwnic dworu w rejon fosy, ustalono jej pierwotny poziom i wysokość pierwotną.

Materiał archeologiczny pochodzący z badań, datować można na okres XVI-XIX wieku. Przeważa materiał XVII-wieczny, głównie fragmenty naczyń i kafli.

Badania zakończono.

GROJEC
woj. radomskie

patrz
wczesne średniowiecze

IŁŻA
woj. radomskie

patrz
wczesne średniowiecze

KAZIMIERZ DOLNY
woj. lubelskie
Spichlerz "Pod wianuszkami"

P.P. Pracownie Konserwacji Zabytków - Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska Oddziału w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Hunicz. Finansowało Muzeum Kazimierza Dolnego. Pierwszy sezon badań. Spichlerz z XVII w.

Prace archeologiczne - to jeden z kolejnych etapów badań spichlerza "Pod wianuszkami". Prowadzono je w oparciu o wnioski wynikające z dokumentacji historycznej. Celem było:

- rozeznanie nawarstwień w obrębie fasady spichlerza oraz w jego wnętrzu,
- określenie poziomów użytkowych,
- odsłonięcie fundamentów, stwierdzenie ich stanu zachowania i głębokości posadowienia.

Spichlerz "Pod wianuszkami" usytuowany jest z dala od centrum zabudowy Kazimierza, stąd też nie można było się tu spodziewać warstw kulturowych, które miałyby związek z fazą powstania i wczesnego rozwoju miasta. Teza ta znalazła potwierdzenie w wyniku przeprowadzonych prac.

W wykopie I, usytuowanym przy fasadzie od strony Wisły, na głębokości 1,37 - 1,48 m stwierdzono wyraźnie warstwę zaprawy, którą uznajemy za najstarszy - XVII-wieczny poziom budowlany. Kolejny po-